

Operation nollställ

Jonna Laurin

"Uppdraget är slutfört." Hon slänger sin jacka på sängen och sätter sig med en djup suck.

"Hur är det med utkastet till hans nästa bok?" Anna står fortfarande upp med handen på dörrvredet och med ett glas vin i andra handen.

"Jag raderade det på hans hårddisk och alla utskrivna kopior eldade jag upp. Ett litet bokbål på den äkta mattan. Dom kommer tro att han gjort det själv. Författare och deras demoner du vet..." Hon flinar belåtet.

"Och Anders Fager?" Anna naglar fast henne med blicken. Utanför persiennerna har det börjat mörkna och den tidigare hårda vinden är lika frånvarande som Annas sinne för humor.

"Han kommer inte längre vara ett hot, tro mej" säger hon och försöker återfå Annas respekt.

"Hur gick du till väga då?" Anna låter uppfordrande. Hon vill veta allt.

"Kan vi ta detaljerna i morgon? Jag har suttit i nästan sju timmar på bussen mellan en unge som spydde en kilometer från Stockholm och en gubbe som stank piss. Jag vill verkligen bara duscha och gå och lägga mej" En bedjande blick på Anna och ett svagt leende.

Anna nickar. Hon tänder en cigarett.

"Okej, vi ses på vanliga stället klockan 12.30, innan resten av tjejerna kommer." Hon sätter sig på skrivbordsstolen och snurrar runt." Se för fan till att sova nu så du är i form då" säger Anna med ryggen vänd mot henne.

Hon tar upp sin jacka igen och stänger dörren försiktigt efter sig.

Det är tidigt på kvällen men Borås gator ligger näst intill tomma. Hon går med tunga steg i sina sextonhåls kängor. Så oändligt mycket tröttare och äldre än sina unga år.

Hennes informatör som gått skrivkurs hos honom hade berättat att han ofta tagit upp ploten till sin nya bok. Naturligtvis fick det inte finnas några bevis på dess existens och det var därför hon varit tvungen att eliminera alla elever, förlagsmänniskor samt vänner och bekanta som hört om den.

Det hade krävt minutiös planering, finansiering och energi.

De första böckerna hade varit ett tillräckligt stort hot mot deras existens och diskretion. Hon hade själv sett skräckboksturisterna fotografera varandra utanför Underryd dansbana och ha picknic på mossen.

Det hade varit omöjligt att genomföra "operation nollställ" utan samarbete med dem andra så kallade Svenska kulterna. Hon fnyser åt benämningen, bokens titel.

Hur den här mannen kunnat ta reda på så mycket fakta kring deras sammansvärjningar som de lyckats hållas hemliga i århundraden förstod hon inte. Han hade fått nästan alla detaljer att stämma. Kunde det ha att göra med hans militära bakgrund? Hade de haft spioner i leden? För det kunde ju knappats vara så att han hittat på alltsammans och i ett lyckokast fått rätt?

Hon ökar på stegen, vill komma hem snabbt. Så trött.

Nu var det i alla fall slut med den saken. Det hade varit hans tid i strålkastarljuset för en kort stund och på deras bekostnad, men nu var det över och han skulle tillbringa återstoden av sin tid på jorden som pekboksförfattare. Som bäst. Vem vet hur mycket av hjärnverksamheten som försvann. Tillräckligt åtminstone och mer.

Hon hade inte varit med när festdeltagarna "försvunnit". Visste bara att Fredman ringt in en kontakt som enligt hans utsago var HUNGRIG på nya bekantskaper.

Hon ser den nio meter höga underbelysta Pinocchiostatyn på håll och tänker att hon själv har svårt att hålla isär fantasi och verklighet i bland. Hon skrattar torrt och börjar springa sista biten hem medan mörkret sänker sig över gatorna.